

Glasba

Koncert „Glasbene matice“ dne 22., 23. in 26. aprila. Naš dični skladatelj P. Hugolin Sattner je uglasbil Gregorčičevo odo „Oljki“ za soli, zbor in orkester. To kantato, kakor je skladatelj nazval svoje delo, je proizvajala „Glasbena matica“ v treh koncertih v „Unionu“. Kako se je skladatelj v muzikaličnem oziru poglobil v Gregorčičevo pesnitev, poročam na drugem mestu. Delo in proizvajanje je uspelo popolnoma. Sattnerjeva invencija je neprisiljena, lahko tekoča, ponajveč pristna in izvirna, melodika bogata in izrazita, inštrumentacija nad vse pričakovanje modernizirana, razmerje med solisti, zborom in orkestrom pravilno. Hvalevredna je tudi zmerna uporaba instrumentov kakor tudi posameznih godalnih, lesnih in kovinskih skupin v orkestru. Sattnerjev oratorij „Assumptio“, ki ga je „Glasbena matica“ izvajala pred dvema letoma v štirih koncertih, je sicer efektan in zato tudi širšemu občinstvu s svojim veselim razpoloženjem bolj prija, a njegova kantata „Oljki“ ga zlasti, kar zadeva moderno muzikalno tehniko, absolutno daleko presega. Kljub majhnim hibam je to poleg Lajovčeve „Gozdne samote“ doslej najpopolnejša slovenska celotna skladba.

Izvajanje je bilo prav dobro. Sopranski part je pela gospa Fanetta Hermsdorff-Bilinova zadovoljivo; kot izborna šolano pevko pa se je izkazala v Weberjevi Oberon-ariji, ki jo je pela pri drugem koncertu s spremljevanjem orkestra. Prav dobro je dovršila svojo altovsko vlogo članica pevskega zbora „Glasbene matice“ gđ. Cenka Severjeva. Njen glas je čist, lep in poln, interpretacija vseskozi pravilna in občutena. Iskreno ji čestitam k njenemu prvemu uspelemu nastopu. Gosp. Ivan Levar, operni pevec iz Aachena, bi se bil vzpričo svojega bogatega pevskega materiala gotovo bolje izkazal, ko bi bila vloga pisana zanj kot baritonista, ne basista. Zato pa je tem prijetneje presenetil, ko je v tretjem koncertu s finim občutkom prednašal nekaj modernih pesmi naših skladateljev Lajovica, Kreka in Gerbića. Isto velja o gospe Hermsdorff-Bilinovi, ki se je v dveh Krekovih pesmih in posebno v Lajovčevi „Pesmi o tkalcu“ posebno odlikovala.

Zbor „Glasbene matice“ je žel splošno pohvalo, ki jo za svojo nesebično požrtvovalnost zasluži v polni meri. Največja zasluga za prireditev pa gre mojstru Mateju Hubadu, ki s svojim smotrenim in navdušenim delom kljub mnogim oviram in zaprekam vodi „Glasbena matica“ do vedno lepših uspehov in novih zmag.

Obisk je bil pri vseh treh koncertih velikanski, navdušenje odkrito in iskreno. Brošurica, ki jo je ob tej priliki izdala „Glasbena matica“, je obiskovalcem koncerta kljub pokvarjenemu Gregorčičevemu besedilu in tiskovnim pogreškom dobro služila.

Anton Jeršinič.

